

**คำกล่าววางพวงมาลาของคณะที่มาเยี่ยมชมอนุสรณ์สถานแห่งชาติ
(ภาษาไทย)**

แต่ดวงวิญญาณนักรบผู้กล้าหาญ

ณ กาลบัดนี้..(ชื่อ ของบุคคล หรือ คณะที่มาเยี่ยมชม)....ได้มาชุมนุมอยู่/
ณ อนุสรณ์สถานแห่งชาติ เพื่อประกอบพิธีน้อมรำลึกและคารวะ/ แต่ดวงวิญญาณ
นักรบผู้กล้าหาญ/ ผู้มีพระคุณยิ่งในอดีตทุกท่าน/ ผู้ซึ่งสมควรได้รับการเชิดชูไว้ให้
เป็นที่ประจักษ์/ แก่อนุชนรุ่นหลังได้เจริญรอยตาม

จากอดีตที่ผ่านมา/ คนไทยต้องร่วมแรงร่วมใจกันออกต่อสู้กับอริราช-ศัตรู/
เพื่อความสงบสุขร่มเย็นบนแผ่นดินผืนนี้/ ถ้ำรงค์ไว้ซึ่งชาติ/ ศาสนา/
พระมหากษัตริย์/ จนดินแดนแห่งนี้/ ได้ตกทอดเป็นมรดก/ แก่อนุชนรุ่นหลัง/ สืบมา
หลายชั่วอายุคนจวบจนปัจจุบัน/ ก็ด้วยท่านผู้กล้าหาญทั้งหลายเหล่านั้น/ ยอมพลี
ร่างสละชีพพิทักษ์รักษาไว้ให้ลูกหลาน/ คนไทยทั้งชาติต่างตระหนัก/
และสำนึก
ในพระคุณอันใหญ่หลวงของท่านทั้งหลายมิเสื่อมคลาย

ดวงโคมนิรันดร์ประภาดวงนี้/ เปรียบเสมือนดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของ
นักรบกล้า/ สองประกายเจิดจ้ามีรูดับตราบนิจนิรันดร์/ ขอดวงวิญญาณแห่งผู้กล้า
หาญทั้งหลาย/ โปรดจงรับรู้ว่/ ท่านคือบรรพชนที่จะสถิตอยู่ในดวงใจ/ ของคน
ไทยทุกคนชั่วกาลนาน

ปวงข้าพเจ้าทั้งหลาย/ ที่ยืนอยู่ ณ เบื้องหน้าดวงโคมนิรันดร์ประภา/ ขอ
แสดงกตเวทิตาน้อมสักการะ/ แต่ดวงวิญญาณนักรบกล้าทุกดวง/ ด้วยพวงมาลา
และจิตใจสำนึก/ ในพระคุณของท่านอย่างหาที่สุดมิได้/ ขอให้ ดวงวิญญาณของ
วีรบุรุษและวีรสตรีไทย/ จงสถิตเสถียร/ ในทิพย์พิมานสถาน/ อย่างสงบสุข/ ตลอดนิ
รันดร์กาล

(ภาษาอังกฤษ)

For the souls of the bravemen

At this moment...(.....) and his delegation are
assembling at The National Memorial in order to commemorate and to
pay homage to the souls of the braves who had sacrificed their lives for
their homeland, Thailand.

May the souls of the Thai heroes and heroines rest peacefully in
heaven forever.

เกร็ดเสริม

สำหรับผู้เยี่ยมชมที่เป็นชาวต่างชาติ โดยส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่ดำรง
ตำแหน่งสำคัญของกองทัพต่างประเทศ

การเป่าแตร เสียงแตร ที่เป่านั้น เป็นเสียงแตรนอน

เกร็ดเสริม เสียงแตร ที่ผู้เข้าเยี่ยมชม ได้ยินความประสงค์ขอวางพวงมาลานั้น เป็นเสียงแตรนอนของทหาร โดยทหารนั้น มีแตรนอน เป็นสัญญาณบอกเวลานอนสำหรับทหารในยามปกติ แต่เพลงนี้ก็ใช้เป็นเพลงในพิธีศพของทหารด้วยเช่นกัน โดยจะเป่าในเวลาที่ในเวลาที่กำลังฝังร่างผู้ตายลงหลุมศพ หรือในเวลาจุดไฟเผาศพ

เพลงนี้มาจากสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกาในคริสต์ศักราช 1862 ซึ่งในเวลานั้นสหรัฐอเมริกาได้แตกแยกออกเป็นสองฝ่ายคือ เหนือและใต้ ร้อยเอกโรเบิร์ต เอลลิกอม แห่งกองทัพสหพันธรัฐฝ่ายเหนือซึ่งตั้งมั่นอยู่ที่ค่ายแฮร์สัน ในมลรัฐเวอร์จิเนีย

ในคืนหนึ่งผู้กองเอลลิกอมได้ยินเสียงครวญครางจากความเจ็บปวดของทหารนายหนึ่ง ซึ่งนอนได้รับบาดเจ็บสาหัสในสนามรบท่ามกลางความมืดมิดในค่ายคืน โดยที่เขาไม่อาจทราบได้ว่าทหารที่ได้รับบาดเจ็บคนนั้นเป็นพันธมิตรฝ่ายเหนือหรือศัตรูของฝ่ายใดกันแน่ แต่ผู้กองเอลลิกอม ก็ตัดสินใจที่จะเสี่ยงชีวิตของเขา เพื่อนำทหารที่ได้รับบาดเจ็บคนนั้นเข้ามายังส่วนเสนารักษ์เพื่อทำการรักษา การเข้าไปช่วยชีวิตในครั้งนั้นผู้กองได้คลานต่ำลอดวิถีกระสุนที่ยังคงมีการยิงใส่กันระหว่างทั้งสองฝ่าย จนในที่สุดผู้กองเอลลิกอมก็ไปถึงร่างของทหารคนนั้น ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นลูกชายของเขา คนที่เดินทางไปเรียนดนตรีที่ทางภาคใต้ออนสงครามจะเกิดขึ้นและไม่มีโอกาสได้บอกกับพ่อที่อยู่ทางเหนือว่าตนได้สมัครเป็นทหารของฝ่ายใต้ในสงครามครั้งนี้

เขารุ่งขึ้น ด้วยหัวใจของพ่อที่แตกสลาย ร้อยเอกเอลลิกอมได้ร้องขอผู้บังคับบัญชาที่จะทำพิธีศพของลูกชายเฉกเช่นเดียวกับทหารของฝ่ายเหนือ แม้ว่าสถานะของลูกชายเขาจะเป็นข้าศึก คำร้องขอของเขาได้รับการตอบสนองเพียงบางส่วน ผู้กองเอลลิกอมได้ร้องขอองคริยางค์ในการบรรเลงเพื่อเป็นเกียรติยศสำหรับงานศพ แต่คำร้องขอนั้นได้รับการปฏิเสธเพราะผู้เสียชีวิตเป็นทหารของศัตรู แต่ด้วยการเคารพในความเป็นพ่อของผู้บังคับบัญชา จึงอนุญาตให้มีการบรรเลงเพลงในงานศพของลูกชายด้วยพลดุริยางค์เพียงคนเดียว ซึ่งผู้กองเอลลิกอมได้เลือกพลแตรเดี่ยว เขาขอให้พลแตรเดี่ยวนั้นบรรเลงเพลงตามตัวโน้ตที่เขาพบจากเศษกระดาษในกระเป๋าเครื่องแบบของลูกชาย

ท่วงทำนองอันโหยหวนที่เรารู้จักกันดีว่าเป็นเพลงแตรนอนนี้ ได้กำเนิดขึ้นในพิธีศพของทหารตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา โดยเนื้อเพลงเขียนไว้ประกอบทำนองว่า

“วันนี้ได้สิ้นลง อาทิตย์จากไป จากทะเลสาบ จากขุนเขา จากฟากฟ้า ขอให้ไปดี พักอย่างสงบ ขอพระจงคุ้มครอง”

จากนั้น ก็มีการพัฒนามาเรื่อย ๆ จนถึงเป็นเพลงที่ใช้ในปัจจุบัน